

(ΑΓΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 392

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΜΑΪΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

“ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ,,

Αί πλέον συζητείται ή "Ενώ-
σις μεταξύ τών διαφόρων δο-
γματικῶν ἀποχρώσεων τοῦ
Χριστιανισμοῦ.

Χάριν μάλιστα τοῦ σκοποῦ
αὐτοῦ πολλοί προσεγγίσεις,

πολλοί ἐπαφαί πραγματοποιοῦνται μεταξύ
Ὁρθοδόξων κληρικῶν, παπικῶν καί προτε-
στάντων. Ὁ κυριώτερος κήρυξ τῆς Ἐνώσεως
εἶναι ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἀθηναγό-
ρας, ὅστις μέ τόν πέλεκυν ἀνά χεῖρας κα-
θαίρει πάντα διαχωριστικόν φραγμόν καί ἰσο-
πεδώνει τόν χώρον, εἰς τόν ὁποῖον ή Ἐκκλη-
σία τόν ἔταξε φρουρόν, προκειμένου νά κα-
ταστήσῃ εὐχερεστέραν τήν Ἐνωσιν αὐτήν.

Ἡ δραστηριότης αὐτή ὄχι μόνον δέν μᾶς
ἐνθουσιάζει, ἀλλ' ἀπεναντίας, μᾶς ἀνησυχεῖ
τρομερά!

Δέν συγκινούμεθα λοιπὸν ἀπὸ τήν σκέψιν,
ὅτι θά ἐπιτευχθῇ «μία Ποίμνη»;

Δέν αἰσθανόμεθα τὸ μεγαλεῖον, τὸ ὁποῖον
ἐκφράζει ή εὐχή τῆς λειτουργίας «ὑπὲρ τῆς
τῶν πάντων Ἐνώσεως»;

Καί συγκινούμεθα καί αἰσθανόμεθα καί
ὁμολογοῦμεν, ὅτι θά πρέπει ἐπὶ τέλους μίαν
ἡμέραν αἱ διάφοροι χριστιανικαὶ ὁμολογίαι
νά ἐνωθοῦν, ὥστε νά ἐπαναβιώσῃ ή εἰκὼν
τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων.

Ἀνησυχοῦμεν ὁμως ἀπὸ τήν δραστηριό-
τητα αὐτήν, διότι ή Ἐνωσις, καθ' οἷον τρό-
πον τίθεται καί φημολογεῖται, ἔχει τὸν χαρα-

κτῆρα μιᾶς περιέργου συγχωνεύσεως, ὥστε
ἐξ αὐτῆς νά προκύψῃ μία νόθος ἐκκλησιαστι-
κὴ κατάσταση, περιλαμβάνουσα στοιχεῖα ἐξ
ὄλων τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν.

Ἐπιτραπέτω εἰς ἡμᾶς ή φράσις: οἱ πρω-
τεργάται τῆς Ἐνώσεως σκέπτονται νά πα-
ρασκευάσουν ἓνα «ἐκκλησιαστικὸν κοκταῖηλ»!

Μία τοιαύτη ὁμως ἐνέργεια ἔχει τὸν χα-
ρακτῆρα σαφοῦς δολοφονίας τῆς Ὁρθοδοξίας!

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εὐλόγως ἐρω-
τῶμεν: Ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ὑπάρχουν πολ-
λοὶ ἀλήθειαι ή μία; Μὲ ἄλλους λόγους ἐκτὸς
τῆς Ὁρθοδοξίας, φέρει τήν Ἀλήθειαν καί ὁ
Παπισμός καί ὁ Προτεσταντισμός καί τὰ ποι-
κίλα ἐκεῖνα «χριστιανικά» συγκροτήματα τῶν
αἱρέσεων;

Ὁ Θεὸς Ἰδρυτῆς, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς
Χριστὸς λέγει: «Ἐγὼ εἰμί ή ὁδὸς καί ή Ἀ-
λήθεια καί ή ζωή» (Ἰωαν. 14,6).

Μία λοιπὸν εἶναι ή Ἀλήθεια ἐκεῖνη τήν
ὁποῖαν ἐκφράζει ή διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος.

Αὐτήν τήν Ἀλήθειαν, τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος, διεμόρφωσαν εἰς σύστημα
οἱ Ἅγιοι Πατέρες κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀ-
κτῶ πρώτων αἰώνων.

Καί τὸ σύστημα αὐτὸ δέν εἶναι ἄλλο πα-
ρὰ ή θαυμασία ἐκεῖνη καί θεία ἁρμονία, ἥτις
κέντρον μέν ἔχει τὸ τριαδικὸν δόγμα, ἀκτῖνα
τὸ χριστολογικὸν δόγμα, προσδιορίζεται δέ
ὡς διὰ κυκλικῆς περιφερείας ἀπὸ τήν ἀποστο-

λικήν καὶ ἱστορικὴν παράδοσιν τῶν ὀκτῶ πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων!

Τὸ σύστημα αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ Ὁρθοδοξία, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ ὑπερώου τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἀποτελεῖ διέυρυνσιν τοῦ εὐαγγελικοῦ στοιχείου!

Τὸ κύριον τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς ἀνωτέρω περιεγράψαμεν, ἀνεγνώρισε καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ Ρώμη διὰ τῶν μέχρι τοῦ Σχίσματος παπῶν τῆς, οἵτινες μετείχον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ προσυπέγραψαν τὰ πρακτικὰ αὐτῶν.

Ὁ Παπισμὸς λοιπὸν, ὡς ἀμιγῆς προσχισματικὴ ἐκκλησιαστικὴ κίνησις, ἀπηλλαγμένη παντὸς καισαροπαπισμοῦ καὶ πάσης κοσμικότητος ἐνυπάρχει ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ.

Ἐνῶσις, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἐπιστροφή εἰς τὴν ἱστοριοδογματικὴν βάσιν τῶν ὀκτῶ πρώτων τῆς Ἐκκλησίας αἰώνων.

Ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς ἴσταται ἀμετακινήτως ἡ Ὁρθοδοξία. Ἐπομένως τὸ καθήκον τῆς Ἐπιστροφῆς βαρύνει τὰς δύο ἄλλας κινήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπεμακρύνθησαν τῆς βάσεως αὐτῆς.

Ἡ Ἐνῶσις, ὡς τὴν θέλουν, οἱ παντὸς εἶδους ἑρασταὶ τῆς Δύσεως καὶ κενοὶ παντὸς Ὁρθοδόξου βιώματος καινοτόμοι, ἀπετολήθη καὶ κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Χάριν δ' αὐτῆς συνεκροτήθη καὶ «Οἰκουμενικὴ Σύνοδος», χωρὶς ὅμως νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ Ἐνῶσις!

Οἱ λόγοι εἶναι γνωστοί!

Ἄς μὴ ἐπαναληφθῇ λοιπὸν μία παρομοία τραγικὴ περιπέτεια.

Ἄς μὴ ἐκτεθῇ καὶ πάλιν ἡ Ὁρθοδοξία εἰς ἐπαίσχυντον πλειστηριασμὸν χάριν εὐτελῶν σκοπιμοτήτων.

Ὅτι δὲ δὲν ὑπάρχει πρόθεσις καὶ ἐπιθυμία Ἐνωσεως, παρὰ τὸ Ἀθηναγόρειον παραλήρημα τοῦ Φαναρίου, διαπιστοῦται καὶ ἀπὸ τὰς δηλώσεις τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Βατικανοῦ Καρδινάλιου Μπόα, ὅστις διεκήρυξε, ὅτι ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία δὲν προτίθεται νὰ ἀποστῇ τῶν ἀπόψεων τῆς!

Τί ἐτι λοιπὸν χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων;

* *

Καταδικάζομεν μὲ ἀγανάκτησιν τὰς «ἐνωτικὰς ἀποπειράς» τοῦ αἰῶνος μας, διότι ὑποκρύπτουν σαφεστάτην πρόθεσιν προδοσίας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ διακηρύσσομεν «στῶμεν καλῶς»· «φύλακες γρηγορεῖτε».

Ἀσφαλῶς ὁ ὀρθόδοξος λαός, ὅστις πολλὰ εἶδωλα ἀνέτρεψε καὶ ἀνατρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἐπιτρέψῃ νέαν Φερόραν· οὐδέποτε θὰ ἀνεχθῇ τα-

πεινωτικὸν προσκύνημα τῆς ἐμβάδος (= παντόφλας) τοῦ Πάπα!

Οἱ Μάρκοι οἱ Εὐγενικοὶ δὲν ἐξέλιπον!

Μὲ ἀκλόνητον βεβαιότητα, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ τὸ μόνον ἀπαύγασμα τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ θεμελιώσαντος ἐπὶ γῆς τὴν Ἐκκλησίαν, θὰ ἀγρυπνῶμεν ἐντὸς τῆς Θείας Αὐτῆς Ἀκροπόλεως τῆς Ἀληθείας, ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ διὰ τῆς ὁποίας σωζόμεθα!

Ὁ Ἀχελῶς τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας εἶναι ἐτοιμος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ ἐξέλθῃ τῆς κοίτης του διὰ νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου, τὴν ὁποίαν ἐπισωρρεύουν οἱ κρύπτολάτρες τῶν Δυτικῶν εἰδώλων, τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

Ἄς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των οἱ δολιοφθορεῖς, διὰ νὰ μὴ μετανοήσουν.

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Μία ὥραία καὶ εὐγενὴς ἐμπνευσις ἀποτελεῖ ἡ καθιέρωσις μιᾶς ἡμέρας πρὸς τιμὴν τοῦ πολυτίμου καὶ τρυφεροῦ παράγοντος, τῆς Μητέρας.

Ἡ Μητέρα εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ πηγὴ μιᾶς στοργικῆς θαλπωρῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ! Εἶναι ἡ πρώτη διδασκάλισσα τῶν τέκνων, ἡ σμιλεύτρια τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος, ἡ ἐμπνεύστρια τῶν εὐγενῶν καὶ ὑψηλῶν ἀξιών.

Ἡ Μητέρα εἶναι ἀκόμη καὶ ὁ πολυτίμος κοινωνικὸς παράγων, ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται, κατὰ μέγα ποσοστὸν, ἡ μορφή καὶ τὸ ὕψος τοῦ πολιτισμοῦ μιᾶς χώρας!

Τὴν δίδυμον αὐτὴν ἀποστολὴν τῆς Μητρὸς τὴν βλέπομεν εἰς τὰς μητέρας τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, τὴν Ἀνθούσαν, τὴν Νόνναν, τὴν Ἐμμέλειαν, τὴν Μόνικα καὶ πολλὰς ἄλλας.

Ἡ Μητέρα ὅμως διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ ὕψος αὐτὸ τοῦ προσορισμοῦ της πρέπει νὰ εἶναι ἐξωπλισμένη μὲ τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη, μὲ ὑπομονήν, μὲ ἀνεκτικότητα, μὲ διάθεσιν βαθείας καὶ εὐκρινούς προσοχῆς.

Ἡ μητέρα πρέπει νὰ εἶναι ἡ σελήνη, ἥτις θὰ δεχθῇ τὰς ἀκτῖνας τῶν ὑψηλῶν ἀξιών ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ θὰ τὰς ἀντικατοπτρίσῃ μὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἀπαλὸν φῶς τῆς ἀγάπης της εἰς τὰς τρυφεράς ψυχὰς τῶν τέκνων της.

Εὐτυχὴς ἡ μητέρα, ἡ ὁποία θὰ ἀξιοθῇ κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Κύριον τῆς Δόξης· «Ἴδον ἐγὼ καὶ τὰ παιδία».

Διὰ νὰ ἀξιοθῇ ὅμως τοῦ θριάμβου αὐτοῦ πρέπει νὰ ἀγωνισθῇ, νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τῶν κατὰ Χριστὸν μητρικῶν φροντίδων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινῶνται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κάνιγρος 32 — Ἀθήναι.
(Ἐν τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Υπό τοῦ Ὁσίου Ἀντωνίου Μουσάνα Μοναχοῦ-Ἀγιορείτου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ταῦτα μὲν λέγει τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον· ὁ δὲ Μέγας ἐν Πατριαρχαῖς Δοσίθεος ὁ Ἱεροσολύμων λέγει : **Οὐτε Δύναται Σύνοδος τις Οἰκουμενικὴ Παγκόσμιος κατὰ τινὰ ὁποσδήποτε αἰτίαν νομοθετῆσαι εἰ κατὰ τῶν πράξεων καὶ αποφάσεων τῶν ἐπὶ τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων· οὔτε περὶ πίστεως, οὔτε περὶ ἡθῶν, οὔτε περὶ Μυστηρίων, οὔτε περὶ τάξεων· ἀντινομοθετοῦσα γὰρ αὐταῖς, οὐκ ἔσται ἁγία, ἀλλὰ βέβηλος, πονηρά, βιαία, ληστρικὴ καὶ διόλου παράνομος, ὥς γεγόνاسι πολλοὶ τῶν Παπιστῶν, καὶ ἀπευχόμεθα γενέσθαι ποτὲ τοιοῦτον τι μικρὸν ἄθροισμα καὶ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ.** (Δωδεκαβίβλ. σελ. 483).

Ἄλλος δὲ διαπρεπὴς Ὁρθόδοξος Θεολόγος λέγει : «**Ἡ ἱερὰ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἥς πρόσωπον ἐπέχει ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἀνέκλητος καὶ ὑπερτέρα ἐστὶ παντός, εἴτε Πατριάρχου, εἴτε Πάπα, εἴτε Μητροπολίτου καὶ Ἐπισκόπου· πάντες γὰρ οἱ Πατριάρχαι καὶ Πάπαι καὶ Μητροπολίται καὶ Ἐπίσκοποι τιμητικά μόνον φέρουσιν ἀξιώματα καὶ φύλακες ὄντες καὶ ὀφειλόντες εἶναι, παντὸς στεροῦνται ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας πρωτείου καὶ πάσης ἀναμαρτήτου καὶ ἀλανθίστου δυνάμεως.**» (Ὁ Ἐλληνικ. Καθολικισμὸς σελ. 10-12).

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων νομίζω ὅτι, οὐδόλως εὐσταθεῖ ἡ εἰσήγησις τοῦ κ. Βαμβέτσου, ὅπως ἀναλάβῃ ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος **αὐτὴν φωτεινὴν ἡγήσασιν καὶ κάμῃ τὸ γενναῖον βήμα** πρὸς τὸν γάμον τῶν Ἐπισκόπων ἀδικεῖ δὲ οὗτος μεγάλως τὴν Νομοκανονικότητά του, ὅταν λαμβάνῃ ὡς ἀφετηρίαν τῶν σκέψεων, τῶν κρίσεων καὶ εἰσηγήσεων τοῦ ὀρισμένης παρεκτροπᾶς καὶ καταχρήσεως ἀγάμων Κληρικῶν εἴτε ἀνωτέρων, εἴτε κατωτέρων. Ἐνῶ, ὡς Νομικός, θὰ ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ καὶ κολῇ, ὅτι : διὰ παρεκτροπᾶς καὶ καταχρήσεως ὀρισμένων ἀστυνομικῶν, δὲν καταργεῖ τὸ Κράτος τὰ Σώματα τῆς Ἀσφαλείας, οὐδὲ τροποποιεῖ θεμελιωδῶς τοὺς διέποντας ταῦτα Κανονισμούς. Ἀλλὰ τί κάμνει ; **Βυλλαμβάνει ἀπὸ τὸ αὐτὸ τοὺς παρεκτρεπομένους, καὶ ἀποβάλλει τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἢ ἐγκλείει τοὺς εἰς σφραγιστήρια. Παρσμένους δὲ οἱ φιλόνομοι εἰς τὰς θέσεις τῶν συνεχίζοντες τὴν ὑπηρεσίαν. Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ διὰ τοὺς παρεκτρεπομένους ἀγάμους Κληρικούς, περὶ ὧν ἀναφέρει ὁ κ. Βαμβέτσος, καὶ ὅχι νὰ καταργηθῇ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Νομοθεσία.**

Λέγει ὁμοῦς, ἐν τῷ μεταξὺ, καὶ μίαν ἀλήθειαν ὁ κ. Βαμβέτσος· γράφων : **Βεβαίως καὶ μὲ τὸν ἑγγαμὸν**

κληρὸν δὲν ἀποκλείονται αἱ διαστροφαί, ὅπως δὲν ἀποκλείονται καὶ μεταξὺ τῶν λαϊκῶν, καὶ ταῦτα γράφων θὰ εἶχεν ἀσφαλῶς ὑπ' ὄψιν του τὰ κατὰ τὸν Παπὰ Κουρῆν καὶ τινας ἄλλους, περὶ ὧν ἡσυχολήθη ἐπὶ σειρὰν ἡμερῶν ὁ καθημερινὸς τύπος. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν προκύπτει ἀντίφασις μεταξὺ τούτων καὶ τῶν εἰσηγήσεων αὐτοῦ περὶ καταργήσεως τῆς ἀγαμίας τῶν κληρικῶν ; Δὲν θὰ ἦτο ὅθεν προτιμώτερον ὅπως ὁ κ. Βαμβέτσος καὶ εἰς ἄλλος σύμφωνος αὐτῷ, ἀντὶ νὰ εἰσηγῶνται τὸν γάμον πάντων τῶν Κληρικῶν, νὰ συνιστῶσι πρὸς τοὺς ἐπιεικέστερους κληρικοποιηθῆναι τὸ «δοκιμαζέτω ἕκαστος ἑαυτόν»· ἀναμετρησάτω τὰς τε πνευματικὰς καὶ σωματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, καὶ «ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρεῖτω» ; Ἡ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος ἐν τοῖς Ἀσκητικαῖς του «Κηδόμενος ὁ Κύριος τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, εἰς δύο διείλε βίους τὰ τῶν ἀνθρώπων, εἰς Παρθενίαν καὶ εἰς Συζυγίαν· ὅπως οἱ μὴ δυνάμενοι ὑπηρετῶν τὸν γάμον Παρθενίας ἄλλον, ἐπὶ γάμον ἔλθωσιν, ἐκεῖνο εἰδότες ὅμως, ὅς καὶ οὗτοι ἀπαιτηθήσονται λόγον σωφροσύνης καὶ ἀγασμοῦ, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἐν συζυγίαις Ἀγίους ὁμοίωσιν... Ἄρα σοι οὐ δοκεῖ καὶ τοῖς ὑπὸ γυναῖκας τελοῦσι τεθεῖσθαι τὰ Εὐαγγέλια ;».

Ναὶ καὶ πολλάκις καὶ λέγομεν ἡμεῖς κλείοντες τὴν παροῦσαν.

Ἀντώνιος Μουσάνας
Μοναχὸς Ἀγιορείτης

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΗΓΩΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθήναι
Υπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σεργιπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΨΥΧΗΝ

(Κυριακή Σαμαρείτιδος)

Θαυμάσιον τὸ τοπεῖον, τὸ ὁποῖον διεζωγρά-
φισε ὁ εὐαγγελικὸς κάλαμος τοῦ Ἀποστόλου
Ἰωάννου !

Μία πηγὴ. Πλησίον αὐτῆς ὁ Ἰησοῦς !

Δὲν θὰ ἦτο σφάλμα, ἐὰν ἐμετρούσαμεν δύο
πηγὰς. Μία αὐτὴ, ποὺ τὸ δροσερὸν τῆς ὕδωρ
καταπαύει τὴν ὕλικήν δίψαν, καὶ μία ἑκείνη,
ποὺ χορηγεῖ τὸ «ὕδωρ τὸ ζῶν» τὸ ἀλλόμενον
εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Ὁ Ἰησοῦς πλησίον τῆς πηγῆς ! Ἡ ἀμείλικτος
λογικὴ τῶν γεγονότων θὰ δικαιολογήσῃ τὴν
στάσιν αὐτὴν τοῦ Ἰησοῦ με λέξεις μάλιστα εὐα-
γγελικὰς !

Μεταβαίνων ὁ Κύριος ἐκ τῆς Ἰουδαίας πρὸς
τὴν Γαλιλαίαν διέρχεται ἐκ τῆς πηγῆς καὶ «κεκο-
πιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθίζετο οὕτως ἐπὶ
τῆς πηγῆς».

Καὶ ὅμως ὑπεράνω τῆς πλοκῆς τῶν γεγονό-
των ὑπάρχει ἡ συμπλέκουσα δύναμις !

Παρουσιάζουν τὰ γεγονότα αὐτὴν τὴν μορ-
φήν. Καὶ αὐτὴν τὴν μορφήν βλέπομεν !

Εἰς ποῖον ὅμως ἀνήκει ἡ σύνθεσις τῆς μορφῆς
αὐτῆς ;

Εἰς τὸν ἄνθρωπον ;

Ἐν Μέρει !

Εἰς τὸν Θεόν ;

Κατ' ἀρχήν !

Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, εἴτε συνεργαζόμενοι, εἴτε
ἀνταγωνιζόμενοι, διαμορφώνουν τὰ γεγονότα,
μέ βαρύνοντα παράγοντα τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ,
καὶ μέ ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν τὴν σωτηρίαν τοῦ
ἀνθρώπου !

Ἡ πραγματικότης αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ μυστι-
κὸν βάθος, τὸ φόντο τοῦ εὐαγγελικοῦ τοπείου !

Ὁ Ἰησοῦς πλησίον τῆς πηγῆς !

Διατί ;

Δι' ὅσα ἐπηκολούθησαν καὶ ἐπανέφερον τὴν
ἐκ τῆς Σαμαρείας γυναῖκα εἰς τὸν χώρον τῆς ἀλη-
θείας καὶ τῆς σωτηρίας !

«Ἐρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι
ὕδωρ». Ἐρχεται πεφορτισμένη ἀπὸ τὸ βᾶρος μιᾶς
ἀθλιότητος. Ζεῖ ἐν παρανομία, γίνεται ἐστία μο-
λύνσεως εἰς τὸν τόπον τῆς καὶ σκανδαλισμοῦ.

Ζῇ μίαν ζωὴν αἰσθησιακὴν καὶ φιλήδονον.

Ἐρχεται πεφορτισμένη ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα !

Ἐρχεται ὅμως καὶ διψασμένη !

Διψᾷ διὰ μίαν «συνάντησιν» !

Διψᾷ διὰ τὴν «συνάντησιν» τοῦ τελείου, τοῦ
ὕψηλου.

ὑπὸ τὰ τέλματα τῆς διαφθορᾶς δὲν κοάζουν

Ο ΑΓΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ Ο ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ

Τὴν ἡμέρα τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου, με-
ταξὺ τῆς κουστωδίας τῶν στρατιωτῶν ἦτο καὶ
ὁ Ἐκατόνταρχος Λογγίνος. Μέχρις ἐκείνη τὴν
στιγμὴ δὲν εἶχε καταλάβει τὸν Σωτῆρα. Εἶδε μό-
νον ὅτι ἡ ἀθωότης Του ἦτο ἐξόφθαλμος. Ὅτι
τὸν μετεχειρίσθησαν ὡς κακοῦργο, ὅτι τὸν ἐπό-
τισαν χολὴν, ὅτι τοῦ ἐκρέμασαν ἀπὸ τὸν Σταυ-
ρὸν χλευαστικούς τίτλους. Τέλος ὁ ἴδιος ὁ Λογ-
γίνος τοῦ ἐτύπησε με τὴν λόγχην τὴν πλευράν
καὶ ἔρρευσε αἷμα καὶ ὕδωρ.

Ὅταν ὅμως ὁ Κύριος ἔγειρε τὴν κεφαλὴν εἰς
τὸν Σταυρὸν καὶ σεισμὸς μέγας συνεκλόνησεν τὴν
γῆν, ὅταν ἐσκοτίσθῃ ὁ ἥλιος καὶ οἱ τάφοι ἠνεώ-
χθησαν, τότε καταφοβισμένος ἐπιθύρυσεν : «ἀλη-
θῶς οὗτος Θεοῦ Υἱὸς ἦν».

Ἡ στροφή του ὅμως ἔγινεν με τὸ φῶς τῆς
Ἀναστάσεως. Ὅχι μόνον ὁ Ἐκατόνταρχος ἐπί-
στευσε, ἀλλὰ καὶ οἱ στρατιῶται τῆς κουστωδίας

Οἱ ἀρχιερεῖς ἐταράχθησαν, τὸν ἐκάλεσαν διὰ
νὰ τοὺς δώσῃ ἐξηγήσεις. Ὁ Λογγίνος ὡμολό-

οἱ βάτραχοι τῆς ἀποκτηνώσεως.

ὑπὸ τὰ τέλματα τῆς διαφθορᾶς ὑπάρχει ὁ
Θεὸς ἀδάμας τοῦ Παραδείσου, ἡ ψυχὴ !

Δι' αὐτὸν τὸν ἀδάμαντα, δι' αὐτὴν τὴν Ψυ-
χὴν ἔρχεται πλησίον τῆς πηγῆς ὁ Ἰησοῦς !

Πλησίον τῆς Πηγῆς !

Ἀλλὰ ποῦ ἄλλοῦ ἡ δύνατο νὰ συναντήσῃ ἡ
Πηγὴ παντὸς μεγαλείου τὴν διψασμένην ψυχὴν ;

Τὴν διωκομένην ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ἔλαφον, ἀλ-
λὰ μὴ εἰσέτι φονευθεῖσαν ;

«Ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων»

Πλησίον τῆς πηγῆς !

Τῆς πηγῆς, ποὺ ἤνοιξε ἡ προσδοκία τοῦ Ἰα-
κώβ.

Τῆς πηγῆς, ποὺ ἐδέχθη ὡς δῶρον, ὁ Ἰωσήφ,
δηλαδὴ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀγνότητος, τῆς ἀρετῆς !

Προσδοκία, ἀγνότης, ἀρετὴ !

Ἰδοὺ τὰ στοιχεῖα τῆς πηγῆς ὅπου ὁ Χορηγὸς
τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ, συναντᾷ τὴν διψῶσαν διὰ
τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ !

Διὰ μίαν ψυχὴν !

Ἰδοὺ τὸ μέγεθος τῆς Παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ
ἀλλὰ καὶ ὁ δείκτης τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου.

Διὰ μίαν ψυχὴν !

Ἡ σκέψις αὐτὴ ἀνακουφίζει τὸν ἄνθρωπον καὶ
τὸν καθιστᾷ εὐτυχῇ !

Διὰ τῆς ἀγάπης του ἡ Ψυχὴ αὐτὴ ἀποκτᾷ
σημασίαν, ὑπερβαίνουσαν τοὺς οὐρανοὺς !

Ἐάν ὅμως ὁ Θεὸς ἐνδιαφέρεται τόσο ζωντῶς
διὰ μίαν ψυχὴν, διὰ τὴν ψυχὴν σου, ἀναγνώστα
μου, σὺ ἐνδιαφέρεσαι δι' αὐτήν ;

γηση. Ἐκεῖνοι ἐπέμεναν εἰς τὴν προσπάθειαν νὰ τὸν μεταπέσουν ὅτι ἦτο πλάσμα τῆς φαντασίας του, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀνεστήθη, ὅτι τέλος πάντων τὸ συμφέρον του ἦτο νὰ σιωπήσῃ... Ὁ Λογγίνος ὅμως ἦτο στρατιώτης καὶ δὲν κατενόει αὐτὴν τὴν γλῶσσαν τῆς φαρισαϊκῆς ὑποκρισίας. Ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ὁ μηχανισμὸς τῆς δωροδοκίας. Τίποτε.

Ἐτρεξαν εἰς τὸν Πιλάτον. Τὸν ἐξώρκισαν νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἑκατόνταρχον. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν ἦτο εὐκὸλον δι' ἓνα παλαιὸν καὶ δεδοκιμασμένον στρατιώτην. Αὐτὸ ὅμως πού ἐπεδίωκαν οἱ ἀρχιερεῖς τοὺς τὸ προσέφερον ὁ ἴδιος ὁ Λογγίνος. Ἀηδίασε ἀπὸ ὅλον αὐτὸ τὸ πλέγμα τῶν ραδιουργιῶν καὶ ἀφίσας τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἰδιώτευσε μαζί με τοὺς δύο ἄλλους στρατιώτας.

Κατ' ἀρχὰς μετέβη εἰς τὴν Καππαδοκίαν. Ἐκεῖ ἐγέμισεν τὴν χώραν μετὰ τὸ νέο μήνυμα. Ὁ καλύτερος μάρτυς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ ἦτο αὐτός. Τὰ νέα ἤρχοντο καθημερινῶς εἰς τοὺς φαρισαίους καὶ τοὺς ἀνεστάτωναν. Δι' αὐτὸ καὶ θέτουν εἰς ἐνέργειαν τὰ μεγάλα μέσα. Προσφέρουν εἰς τὸν Πιλάτον δῶρα, ἀλλὰ στέλλουν καὶ εἰς τὸν Καίσαρα Τιβέριον, τὸν αἰμοβόρον, χρυσὸν πολὺν μαζί με ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι παρίστανον τὸν Λογγίνον καὶ τοὺς στρατιώτας του ὡς ἀνατροπῆς τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας.

Ἡ ἀπάντησις ἐρχεται ἀπὸ τὴν Ρώμην εἰς τὰ μέτρα τῶν ἀπαιτήσεών τους.

Ὁ Λογγίνος νὰ θανατωθῇ.

Ἔτσι οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς ἐξουσίας μετὰ τὴν διαταγὴν ἀνὰ χεῖρας ἤρχισαν τὰς ἀναζητήσεις τοῦ Λογγίνου. Ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν εἶχε φύγει καὶ εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν. Ὅταν μετὰ ἀπὸ περιπλανήσεις τὸ ἀπόσπασμα ἔφθασε καὶ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Λογγίνου ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον συνήντησαν, ἦτο αὐτός ὁ ἴδιος ὁ τέως ἐκατόνταρχος. Ὅπως ἦτο ἅγιος ἄνθρωπος γεμᾶτος ἀπὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τοὺς ἐκατάλαβε καὶ τοὺς ὠμίλησεν μετὰ γλυκύτητά. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Πιλάτου διὰ νὰ μὴ ἀποκαλύψουν τὸν σκοπὸν τῶν ὠμίλων παραπλανητικὰ, ὅτι τάχα θέλουν ἀπλῶς τὸν Λογγίνον νὰ τὸν γνωρίσουν. Ὁ Λογγίνος τοὺς προσέκαλεσε νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ καὶ αὐτοὶ ἐδέχθησαν. Εἰς μίαν στιγμὴν εὐθυμίας καὶ εἰς μίαν ἔκρηξιν εἰλικρινείας ὠμολόγησαν τὴν πρόθεσιν πού εἶχον καὶ τὴν διαταγὴν τοῦ Καίσαρος. Ὁ Λογγίνος τοὺς διεβεβαίωσε ὅτι θὰ εἰδοποιήσῃ ὁ ἴδιος τὸ πρόσωπο πού ζητοῦν, καὶ ὅτι ἡμποροῦν νὰ κοιμηθοῦν ἡσυχοί· αὐριοι τὴν πρωίαν θὰ εὐρίσκονται ἐμπρὸς των. Ἀφοῦ τὴν νύκτα ἐπροσευχήθη καὶ προετοιμάσθη, καὶ ἀφοῦ εἰδοποίησε καὶ τοὺς δύο ἄλλους συντρόφους του, τὴν πρωίαν παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ ἀποσπάσματος καὶ ἐδήλωσεν τὴν ἰδιότητά του.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐγένετο πιστευτός. Κατόπιν ὅμως ἐπίστευσαν ὅτι δὲν ἀστειεύεται ὁ Λογγίνος.

Ἀγαπημένοι μου, τοὺς παρεκίνησε ὁ Λογγίνος, μὴ διστάζετε, διότι ἔτσι μόνον ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ πληρώσετε τὴν φιλοξενίαν. Κάμετε γρήγορα

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Ἐάν τις θέλῃ τὸ θέλημα Αὐτοῦ (τοῦ Πατρὸς) ποιεῖν, γνώσεται περὶ τῆς διδασκῆς, πότερον ἐκ τοῦ Θεοῦ ἔστιν, ἢ ἐγὼ ἀπ' ἑαυτοῦ λαλῶ» (Ἰωάν. Ζ' 17).

Σωστὴ κοσμογονία. Παγκόσμια συμβούλια Ἐκκλησιῶν, συνέδρια Ὁρθοδόξων, Σύνοδοι Καθολικῶν, ἀλληλοεπισκέψεις ἀρχιερῶν ἐκκλησιῶν. Ὁ πολιτικὸς τύπος συνεχῶς θίγει ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Χαίρει ὁ κάθε χριστιανός, βλέπων νὰ ἐπανέρχεται, μετὰ τὴν ζοφερὰν ἐποχὴν τῆς ἀγνήσεως, ἡ ἔφεσις περὶ τῆς ἐρευνῆς τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, καὶ περὶ τῆς ἐξευρέσεως τρόπου ἐνώσεως πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων. Ὡ! πόσον εὐχάριστον θάῃτο, νὰ ἴδῃ τις ὅλους τοὺς κατατετμημένους εἰς μνηρίας δοξασίας χριστιανούς, ἡνωμένους εἰς «μίαν πίστιν», εἰς μίαν ὁμολογίαν, κατὰ τὴν ἀκρὰν εὐδοκίαν τοῦ Σωτῆρος, περὶ τῆς ὁποίας συνεχῶς εὐχεται ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ἀλλ' ἡ ἐνωσις αὕτη πρέπει νὰ γίνῃ ἐν τῇ Ἀληθείᾳ, διότι «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν τὸν Θεόν» (Ἰωάν. Δ. 24). Οἱ εἰς αὐτὸν πιστεύοντες δέον «νὰ ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ» (αὐτόθ. ΙΖ. 19) Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι κατέχομεν «πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν». Ὁμολογοῦμεν ὅμως ὅλοι οἱ εἰς Χριστὸν Ὁρθοδόξως βαπτιζόμενοι τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνουν πλατύτερον οἱ ὀρθόδοξοι κληρικοί, κατὰ τὴν φοικτὴν ὥραν τῆς χειροτονίας των, ὁμνῶντες πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τοὺς ὁρους καὶ κανονικὰς διατάξεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων μέχρις ἐσχάτης αὐτῶν ἀναπνοῆς.

Παρὰ πάντα ταῦτα ὠρισμένοι ταγοὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, θεωροῦντες τὰς μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν ὑφισταμένους δογματικὰς διαφορὰς ὡς «ἐξωθριασμένους» λόγῳ τῆς πολυκαιρίας, προχωροῦν πρὸς τὴν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ἐνωσιν. Πρωτοστατεῖ εἰς τὴν κίνησιν ταύτην ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ.κ. Ἀθηναγόρας, ὅστις μετὰ τὴν ἀξιοθαύμαστον(!) ἡσχισεν ἐφαρμοζὼν πρακτικῶς αὐτὴν μετὰ τῶν μονοφυσιτῶν Ἀρμενίων διὰ τῶν γνωστῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει μικτῶν λειτουργιῶν. Ἐάν δὲ δὲν ὑπῆρχεν ὁ φόβος ἀντιδράσεων ὠρισμένων «καθυστερημένων» Ὁρθοδόξων, θὰ ἦνοιγεν ἀσφαλῶς τὰς πνευματικὰς του ἀγκάλας διὰ νὰ περιλάβῃ εἰς αὐτὰς ὅλον τὸ Μωσαϊκὸν τῶν αἰρετικῶν. Εἶναι τόσον ἀντι-

αὐτὸ πού πρέπει. Εἶναι καιρὸς τώρα πού θέλω νὰ εὐρεθῶ μετὰ τὸν Κύριόν μου. Καὶ ἀφοῦ ἐφόρεσε τὰ λευκὰ ἐνδύματα τῆς ταφῆς, ἔδωκε ὁδηγίαν διὰ τὸν ἐνταφιασμόν του. Τέλος ἀφοῦ τοὺς ἡσπάσθη ὅλους, ἐγονάτισε κάτω ἀπὸ τὸ ξίφος καὶ οἱ στρατιῶται μετὰ δακρυσμένα μάτια ἀπέκοψαν τὴν ἁγίαν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του. Καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν μετέφερον κατ' ἐντολὴν τοῦ Πιλάτου εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τὸ δὲ σῶμα του τὸ ἐνεταφίασαν εἰς ἓνα καταπράσινον λόφον μετὰ δένδρα φοινίκων.

κανονικαὶ αἱ ἐνέργειαι αὐταὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ, ὥστε θὰ ἐδεωρεῖτο ὡς κομιζὼν γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, πᾶς ὅστις θὰ ἐπεχειρεῖ τὴν ἀπόδειξιν τούτου. Χάριν ὅμως τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν μὴ ἐχόντων σχετικὴν γνῶσιν περὶ τὰ τοιαῦτα γράφομεν τὰ ἑξῆς:

Ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πιστεύοντες εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁμολογοῦμεν ὅτι ὁ Παράκλητος ὁ μεθ' ἡμῶν μένων εἰς τὸν αἰῶνα, ὁδηγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς «πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν», συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ σημείοις τε καὶ τέρασιν (Ἐβρ. Β. 4). Τὰς ἀγίας Γραφάς, ὡς καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων δεχόμεθα ὡς ἀαθητάς. Οἱ διὰ μέσου τῶν αἰώνων αἱρετικοὶ δι' ἀποφάσεων ἁγίων Συνόδων ἀπεκόπησαν ὡς σεσηπὸτα μέλη, τοῦ ὁγίου Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπαγορεύεται δὲ δι' αὐστηρῶν ἀποστολικῶν ἐπιταγῶν καὶ πατερικῶν κανόνων, οἵαδήποτε μετ' αὐτῶν πνευματικὴ ἐπικοινωνία. Ἰδὼν τι ἐπιτάσσει τὸ «σκεὺς τῆς ἐκλογῆς» ὁ παραλαβὼν τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας «δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ». «Καὶ ὃν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίσθηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, παρ' ὃ παρελάβετε, ΑΝΑΘΕΜΑ ΕΣΤΩ» (Γαλ. Δ. 8). Ὁ δὲ κατ' ἐξοχὴν μαθητὴς τῆς ἀγάπης, «ὃν ἐφιλεῖ ὁ Ἰησοῦς» γράφει. «Εἰ τις ἐρχεται πρὸς ἡμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδασκίαν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἶκον, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε». (Β. Ἰωάν. 10). Πλείστοι δὲ κανόνες τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων πατέρων ἀπαγορεύουσι τὴν μετὰ τῶν αἱρετικῶν καὶ σχισματικῶν συμπροσευχήν, «οὐ δεῖ αἱρετικοῖς, ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι» (ΔΓ, ΛΒ, ΛΑ Λαοδ. Ι, ΜΕ, ΜΣΤ, Ἀποστολ. κλπ.).

Πὼς ὅμως συμβαίνει Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχαι ἐπὶ καταφρονήσει τῶν ἱερῶν τούτων κανόνων νὰ συμπροσεύχωνται μετὰ τῶν ποικιλωνύμων αἱρετικῶν τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, κατασκανδαλίζοντες οὕτω τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα; Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο μᾶς τὴν δίδει ὁ Κύριος διὰ τῶν ἐπιγραμματικῶν λόγων του εἰς τὸ παρὸν ἀρθροῖδιον.

Τὴν σοβαρότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν Δύναμιν τῶν θείων ἐπιταγμάτων τὴν συναισθάνονται μόνον οἱ ἐν τῇ πράξει ἐφαρμόζοντες αὐτά. Ἡ συναισθησις δὲ αὕτη εἶναι ἀνάλογος μετὰ τὸν βαθμὸν τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν «ὅτι ἐκ τῶν ἔργων ἡ πίστις τελειοῦται» (Ἰάκ. Β. 22).

Εἶναι ἐπομένως ἀληθέστατον τὸ πατερικὸν ἀπόφθεγμα «ἡ τρυφή τῆς εὐσεβείας ἀφιστᾷ, ὃ δὲ φαῦλος βίος πονηρὰ δόγματα τίττει».

Ἄς μείνωμεν σταθεροὶ εἰς τὰ δόγματα τῶν ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων, οἵτινες ἔχοντες τὴν πρᾶξιν εἰς θεορίας ἐπίβασιν ἔζησαν ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἐπίγειοι ἄγγελοι, ὡς ἀστέρες πολυφῶτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος, ὡς πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου, παραδίδωσαντες εἰς ἡμᾶς τὸ μέγα μυστήριον τῆς θεολογίας.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομεῖται τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, κατ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οικονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὶν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου δεγάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΡΗΣΕΩΣ

«Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων. Γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς περιστρεφαί.» Ματθ. ι' 16.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς προλέγων τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν εἰς τοὺς Ἀποστόλους, ὅταν τοὺς ἐξαπέστειλε εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου, τοὺς προπαρασκευάζει διὰ τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς διωγμούς, τοὺς ὁποίους θὰ ὑπέμειναν. Ὁλος ὁ κόσμος ὁμοίῳε τότε ὡς νὰ ἦτο γεμᾶτος ἀπὸ ἀγρίους καὶ σαρκοβόρους λύκους. Οἱ ἔθνικοι, κατέχοντες τότε ὅλην τὴν Οἰκουμένην, ἀπεστρέφοντο τὰς ἀληθείας τῆς σωτηρίας. Οἱ Ἰουδαῖοι, τῶν ὁποίων τὰ διεφθαρμένα ἦθη προσεπάθον νὰ διορθώσουν οἱ ἀπόστολοι, ἐπρόκειτο νὰ διεγείρουν κατ' αὐτῶν πολλοὺς διωγμούς καὶ νὰ ἀπειλήσουν ἀκόμη καὶ τὴν ζωὴν των.

Αὐτοὶ λοιπὸν εἶναι οἱ λύκοι ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπρόκειτο νὰ ἀντιπαλαίσουν τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ.

«Γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς περιστρεφαί.» Πρόβατα λοιπὸν ἐν μέσῳ λύκων. Ὁ Σωτὴρ ὅμως δὲν δίδει ἄλλον ὅπλον εἰς τοὺς Ἀποστόλους ἀπὸ τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν ὑπομονήν. Ἡ οὐσιασίς του εἶναι φρόνησις καὶ ἀπλότης. Φρόνιμος λέγεται ὁ ὄφις εἰς τὴν Π.Δ., διότι παρουσιάζεται πρῶτον φρονήσεως, πανουργίας καὶ περισκέψεως. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνευταὶ ὑπογραμμίζουν τὴν φρόνησιν τοῦ ὄφεως. Ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος γράφει ὅτι, ὅταν ὁ ὄφις γηράση ἀναζητεῖ μίαν στενὴν ὁπλήν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ ἀποβάλλῃ τὸ γῆρας. Ἀποφεύγει τὸν ἐνδεδυμένον ἄνθρωπον, ἀλλὰ ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ γυνου. Ὅταν καταδιώκεται προσπαθεῖ νὰ προφυλάξῃ μόνον τὴν κεφαλὴν του.

Ὅταν πηγαίνει εἰς τὴν πηγὴν δὲν ἔχει μαζί του τὸ δηλητήριον.

Κατὰ τοὺς ἁγίους ἐρμηνευτὰς ἡμεῖς πρέπει νὰ μιμώμεθα τὸ πρῶτον, τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον εἶδος τῆς φρονήσεως τοῦ ὄφεως. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος γράφει ὅτι, ὅπως ὁ ὄφις προσπαθεῖ νὰ διασώσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ σῶμα ἔτσι καὶ σὺ πρέπει νὰ θυσιάζῃς τὰ πάντα διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς. Ὅπως ἀπεκδύεται τὸ παλαιὸν δέμα διερχόμενος στενὴν ὁδὸν ἔτσι καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ ἀπεκδυώμεθα τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος γράφει ὅτι θέλει ἡμᾶς ὁ Μονογενὴς Θεός, ὁ ἐκ Πατρὸς προελθὼν, «ἐν καιρῷ διωγμοῦ καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ τὰ πάντα ἡμῶν παραδιδόναι μαχαίρα τε καὶ περὶ, φυλάττειν δὲ ἑαυτῶν τὴν κεφαλὴν, τουτέστιν Χριστὸν μὴ ἀρνεῖσθαι». Πρέπει λοιπὸν νὰ μιμηθῶμεν τοῦτο, ὅταν ἐρχώμεθα εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν νὰ μὴ φέρωμεν μαζί μας κακίαν ἢ ἡδονὴν ἢ ἐχθραν. Γίνεσθε φρόνιμοι ὡς ὄφεις ὅχι διὰ νὰ μιμηθῶμεν τὸ δηλητηριώδες καὶ δητικὸν τοῦ ὄφεως. Οἱ Ἰουδαῖοι κακίζονται καὶ ὀνομάζονται γεννήματα ἐχιδνῶν. Ὅχι λοιπὸν τὴν ὑπουλότητα καὶ δολιρότητα τοῦ ὄφεως. Τὸ παράδειγμα ἀναφέρεται εἰς μέρος μόνον. Νὰ ἀποβάλλωμεν λοιπὸν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, νὰ φυλάττωμεν τὴν πίστιν, ὡς ἐκεῖνος τὴν κεφαλὴν, καὶ νὰ φροντίζωμεν διὰ τὸ σῶμα ὀλίγον.

Καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστρεφαί. Τὸ ἀκέραιος πα-

ΒΙΒΛΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

ΜΙΑ ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΜΕΝΗ

2

Τραγική ή θέσις τῆς Σωσάννας!

Με ἀποστροφὴν, με βδελυγμίαν, ἀλλὰ καὶ με ἀγανάκτησιν τὴν ἀντιμετώπισαν ὅλοι.

Θὰ ἠδύνατο εἰς τὴν ψυχικὴν αὐτὴν κατάστασιν εὐρισκομένη νὰ ἐπαναλαμβάνῃ με θλιβεράν μελαγχολίαν «οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καὶ ἔστησαν καὶ οἱ ἐγγιστα μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν».

Μόνῃ εἰς τὴν δοκιμασίαν τῆς αὐτῆς!

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ σύζυγός της, καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς της καὶ αὐτὰ τὰ τέκνα της, ἡσθάνοντο τὸν σκόληκα τῆς ἀμφιβολίας νὰ κατατρώγῃ τὰς ψυχὰς τῶν.

Μήπως;

Αὐτὸ τὸ ἀπαίσιον «μήπως», αὐτὴ ἡ κατατιτρώσκουσα ἀμφιβολία, ἣτις οὔτε εἰς θερμὴν ὑπεράσπισιν δύναται νὰ ἐξελιχθῇ, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς συγκριμένην κατηγορίαν, ἀποτελεῖ μαρτύριον καὶ ἁγωνίαν!

Τὸ παρελθὸν ὑπερήσπιζε τὴν Σωσάνναν!

Τὸ παρὸν τὴν κατηγορεῖ!

Παρελθὸν δὲ καὶ παρὸν συμπλεκόμενα εἰς τὰς ψυχὰς κατέκλυον αὐτὰς με τὴν ὁμίχλην μιᾶς ἀβεβαιότητος, θανατηφόρου διὰ τὸ θῦμα, προστατευτικῆς διὰ τοὺς συκοφάντας!

Ἡ δραματικὴ ἡμέρα τῆς σώφρονος καὶ συκοφαντημένης συζύγου ἀνέτειλε!

Τὸ πλῆθος τῶν περιέργων, τοῦ ὄχλου, ὁ ὁποῖος καὶ ὅταν ἀκόμη συμπαθῇ δὲν δύναται νὰ προστα

ράγεται ἀπὸ τὸ μὴ κεραῖζειν, τοῦτέστι βλέπειν. Ἀκέραιος λοιπὸν εἶναι ὁ μηδὲνα βλέπων, ὁ καθαρὸς ὁ ἀκάκος. Ἡ περιστρεφὰ λοιπὸν εἶναι ἀπλή ἡμερος καὶ δὲν ὀργίζεται. Ἡ περιστρεφὰ εἶναι σώφρων.

Ἡ προτροπὴ λοιπὸν «γίνεσθε φρόνιμοι ὥς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὥς αἱ περιστρεφαί» ἔχει τὴν ἐξῆς ἔννοιαν. Νὰ ἔχετε φρόνησιν χωρὶς ὑποκρισίαν καὶ ἀπάτην, νὰ εἰσθε ἀπλοὶ φρόνιμοι καὶ συνετοί. Νὰ μιμῆσθε τὰς περιστρεφὰς ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνεργῆτε με φρόνησιν. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα μετεχειρίσθη καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν ἔπεσε εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του. Κατήλθεν ἀπὸ τὸ τεῖχος τῆς Δαμασκοῦ, ἐδήλωσε ὅτι εἶναι φαρισαῖος, ὅταν συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους εἰς Ἱερουσαλὲμ, καὶ τέλος κατέφυγε εἰς τὸ δίκαιον τοῦ Ρωμαίου πολίτου διὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς διώκτας του. Ὁ αὐτὸς ἐπίσης ἀπόστολος ὑπῆρξεν ἀκέραιος ὥς περιστρεφὰ, ἦτοι εὐθύς, ὑπομονητικός, χωρὶς ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν. Δι' αὐτὸ καὶ αἱ ιδιότητες αὐταὶ δὲν πρέπει νὰ χωρίζονται μεταξὺ τῶν. Καὶ φρόνησις καὶ ἀκεραιότης. Μερικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι πρέπει νὰ χρησιμοποιώμεν τὴν φρόνησιν πρὸς τοὺς ἀπίστους καὶ τὴν ἀπλότητα πρὸς τοὺς πιστοὺς. Ἀλλὰ ὁ Σωτὴρ παραγγέλλει τὴν χρησιμοποίησιν καὶ τῶν δύο αὐτῶν ἀρετῶν ἐναντι ἐκείνων, ποὺ οἱ Ἀπόστολοι ἐπρόκειτο νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιον.

τεύση τὸν ἀγαπητόν του, ἀλλ' ὅταν συνηθέστατα, ἀδιαφορῇ, κατέξτετελλίζει τὸ θῦμα με, τὰς εἰρωνείας του καὶ τοὺς χυδαίους ὑπαινιγμούς του, τὸ πλῆθος αὐτὸ κατέκλυσε τὸν χώρον τῆς δίκης.

Εἰς τὰς θέσεις τῶν οἱ κριταί!

Πρῶτοι καὶ καλύτεροι οἱ ἐσχατόγεροι!

Πλήρεις ὀργῆς διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἁμαρτωλοῦ διαβήματός τῶν δυσσώδεις ἐκ τῶν αἰσχυρῶν ἐπιθυμιῶν. Ἀμαρτωλοί, ποταποί, σκώληκες!

Καὶ ὅμως!

Ὁ ὑποκρισία! Ἐγέδυσες αὐτοὺς με τὴν σοβαρότητα! Ἐξώπλισες αὐτοὺς με τὴν ἀγανάκτησιν! Ἐτοποθέτησες αὐτοὺς εἰς τὰς θέσεις τῶν ὑψηλῶν ἀξιωματῶν!

Ὁ! ὑποκρισία! Ποσάκις ἐξαπατᾷς τὴν κοινὴν γνώμην, ἀνατρέπεις τὸ δίκαιον, καταδικάζεις τὸν ἀθῶν;

Κριταὶ οἱ ἔνοχοι! Δικασταὶ οἱ ἁμαρτωλοί!

Ἡ δίκη ἀρχίζει! Ὅλοι σιωποῦν! Τὸν λόγον ἔχουν οἱ ἁμαρτωλοὶ γέροντες.

Ἐκμεταλλεῦνται τὸ ἀξίωμα τῶν, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ποταπὰς τῶν ἐπιθυμίας. «Οἱ δὲ παράνομοι ἐκέλευσαν ἀποκαλυφθῆναι αὐτήν, ἣν γὰρ κατεκεκαλυμμένη ὅπως ἐμπληροῦσι τοῦ κάλλους αὐτῆς» (Α' 28).

Καὶ τὸ ὄργιον τῆς ἀδικίας καὶ τοῦ πάθους θριαμβεῖ. «Ἀναστάντες δὲ οἱ δύο πρεσβύτεροι ἐν μέσῳ τῷ λαῷ ἔθιραν τὰς χεῖρας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς» (Α, 34).

Σημεῖον ἐνόρκου κατηγορίας!

Τὰ ὅσα ἀκολουθοῦν ἀποτελοῦν καταπέλτην διὰ τὴν δικαίαν καὶ ἀγνὴν Σωσάνναν!

Θριαμβεῖ ἡ ἀδικία, ἡ αἰσχυρὰ συκοφαντία, ἡ ἐκδίκησις τῆς ἁμαρτίας!

«Καὶ ἐπίστευσεν αὐτοῖς ἡ συναγωγὴ ὡς πρεσβυτέροις τοῦ λαοῦ καὶ κριταῖς καὶ κατέκρινεν αὐτὴν ἀποθανεῖν» (Α, 41).

Ἐντὸς ὀλίγου ἡ Σωσάννα θὰ λιθοβοληθῇ. Θὰ λιθοβοληθῇ ὡς μοιχαλὶς, ὡς ἁμαρτωλὸς!

Δὲν θὰ τὴν καλύψῃ μόνον ἡ πλάξ τοῦ τάφου. Θὰ τὴν καλύψῃ συγχρόνως καὶ ἡ ἀδικος συκοφαντία.

Ποία θλίψις διὰ τοὺς γονεῖς! Ποία καταισχύνῃ διὰ τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα!

Δὲν τὴν τρομάζει ὁ θάνατος τὴν Σωσάνναν; τὴν πιέζει ἀφορητῶς ἡ ἀδικία!

Τί νὰ κἀν ὁμοῦ;

Μόνον ἓνας γνωρίζει τὴν ἀθωότητά της!

Ἀλλὰ καὶ μόνον ἓνας ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὴν προστατεύσῃ!

Πρὸς αὐτὸν λοιπὸν ἀπευθύνεται με ἀπόλυτον βεβαιότητα. «Ἀνεβόησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ Σωσάννα καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς ὁ αἰώνιος ὁ τῶν κρυπτῶν γνώστης, ὁ εἰδὼς τὰ πάντα πρὶν γενέσεως αὐτῶν, σὺ ἐπίστασαι ὅτι ψευδῇ μου κατεμαρτύρησαν καὶ ἰδοὺ ἀποθνήσκω μὴ ποιήσασα μηδὲν ὧν οὗτοί ἐπονηρεύσαντο κατ' ἐμοῦ» (Α, 42 - 43).

Ἐζήτησεν τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ. Τὴν ἐζήτησε με θερμότητα πίστεως καὶ ζωηρότητα ἐλ-

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἡ ἔπαρσις τῶν ἀποστατῶν.

Οἱ περιγινεπτικοὶ γάμοι ἀπέδειξαν διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, ὅτι χάσμα μέγα ἐστήρικται μεταξύ ρωμαιοκαθολικισμοῦ καὶ Ὁρθοδοξίας. Μὲ τὴν ἱταμότητα τοῦ ἐπιγεμόνου παπισμοῦ ἐδήλωσαν ὅτι θεωροῦν τὸν γάμον κατὰ τὸ ἰδικόν των τυπικὸν ὡς πλήρη καὶ ὡς μυστήριον, ἐπιτρέποντες δὲ τὴν ὁρθόδοξον ἱεροτελεστείαν ὡς ληξιαρχικὴν πράξιν ἐν ἡλείψει ἄλλου τύπου εἰς τὸν ἑλληνικὸν νόμον. Μήπως ὅμως ὁ κόλαφος αὐτὸς θὰ ξυμπήσῃ τοὺς ἀδιορθώτους νοσταλγοὺς τῆς «ἐνώσεως»;

«Ἀλλὰ ἔχω καὶ κατὰ σοῦ εἰπεῖν».

Κατόπιν τούτου ἡ ἐπίσημος τῆς Ἑλλάδος Ἐκκλησία ἀπὲρ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἐνκαιρίαν διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ ὁρθόδοξου μυστηρίου ὑπογραμμίζουσα τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ἐφεύρεσιν τόσον δουλοπρεπῶς, ὥστε νὰ μὴ ξεχωρίσῃ εἰς τὴν μουσικὴν ἀπὸ τὰς ρωμαιοκαθολικὰς καντάδας. Ἐκτός αὐτοῦ αἱ γενόμεναι προσθαφαίρεισι εἰς τὴν ἀκολουθίαν προδίδουν δουλικὴν ἐμπρὸς εἰς τοὺς αὐθέντας τοῦ Βατικανοῦ.

Ὁ Οὐνιτισμός.

Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος ἀνωτέρω περὶ ἐκείνων ποὺ ὀνοματοῦν εἰς τὴν κόριν τοῦ ξυραφίου, δηλ. περὶ τῶν δ. παδῶν τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, ἃς προστεθῇ καὶ τοῦτο. Εἰς τὴν μεγάλῃ ὑπερπόντιον Δημοκρατίαν τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν, ὅπου ὁ θερησκευτικὸς ἀμπελὼν εἶναι ἀφρακτός καὶ ὡς Κιβωτὸς περιέχει ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων, ὁ οὐνιτισμὸς κάμει τοιαύτην θραύσιν εἰς βάρος τῆς ὁρθοδοξίας, ὥστε ν' ἀναγκάσῃ καὶ αὐτὰ τὰ δ. γαλα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ διαμαρτυρηθοῦν. Τὸ ἀποκαλυπτικὸν σχολίον τῆς «Καθημερινῆς» 19[5]62 εἶναι πολὺ εὐχλωτόν.

Κατὰ τρόπον λίαν ὀρθὸν ἔθεσε τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως ἡ εἰς τὴν Βόρειον καὶ Νότιον Ἀμερικὴν Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη, ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς τὸ κλίμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὑπεγράμμισεν, ὅτι ἡ ἐνωσις δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἐφ' ὅσον ἡ Ἁγία Ἐδρα χρησιμοποιεῖ μέσας ὑπονομεύσεως τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς εἶναι ὁ Οὐνιτισμός. Τὸ αἷτημα τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τὴν διάλυσιν τῶν οὐνιτικῶν ἐκκλησιῶν αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἐν εἶδος γεφύρας διὰ τὸν προσηλυτισμὸν ὁρθόδοξων εἰς τὸ Βατικανόν, ἔχει διατυπωθῇ, σημειωτέον, καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἐν τούτοις, ἀμφιβάλλομεν πολὺ ἂν ὁ Πάπας Ἰωάννης θὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ διαλύσῃ τὰς οὐνιτικὰς ἐκκλησίας καὶ τερματίσῃ τὴν μακραίωνα ὑπονόμωσιν ἢ

πίδος!

Τὴν ἐξήτησεν καὶ δὲν ἀπέτυχεν!

«Καὶ εἰσήκουσε Κύριος τῆς φωνῆς αὐτῆς» (Α', 44).

Τὸ ὄργανον τῆς Θεοδικίας ἔνα ἄθων παιδάριον, γεμάτον ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὁ Δανιήλ!

—Ἐ!, ἀνέκραξεν, ἀδίκως τὴν ὀδηγεῖτε εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Ἐπιστράψατε πάλιν εἰς τὸ δικαστήριον. Οἱ δύο πρεσβύτεροι ψευδῇ κατεμαρτύρησαν.

Κατάπληκτον τὸ πλῆθος παρακολουθεῖ!

Οἱ πρεσβύτεροι τὸν ὀρίζουν δικαστήν. «Δεῦρο κάθισον ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ ἀνάγγειλον ἡμῖν, ὅτι σοὶ δέδωκεν ὁ Θεὸς τὸ πρσβεῖον» (Α', 50).

(Ἀκολουθεῖ)

ὁποία, εἰς τὸ κάτω-κάτω, οὐδὲν ἔχει ἀποδώσει εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν.

Τὸ χρέος τῶν Θεολόγων.

Τώρα ποὺ ἐκόπασεν ὁ σάλος τῶν Θεολόγων, πτυχιούχων καὶ φοιτητῶν αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ τοὺς ὑπενθυμίσωμεν ὅτι ἡ ἀποστολὴ των εἶναι πολλὴ εὐρύτερα ἐξικινουμένη εἰς ὅλα τὰ πνευματικὰ ζητήματα. Αὕτη λοιπὸν δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ἐθελότηφωλὸν ἐνώπιον τῶν κραυγαλέων ἀντινομιῶν τῆς θερησκευτικῆς ζωῆς, ὡς εἶναι ἡ μεταχειρίσις τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ὡς δευτέρως τάξεως ὁρθόδοξων πολιτῶν.

Δὲν τὰ λέγομεν αὐτὰ μόνον διότι ἐλάβομεν μέρος εἰς τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας των, ἀλλὰ διότι ἀποστολὴ τοῦ Ἑλλήνων Θεολόγου εἶναι νὰ φρονιτωρῇ εἰς τὰς ἐπάλλξεις τῆς Ὁρθοδοξίας, μὴ ἀνεχομένου φαλκιδεύσεως εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῆς. Μόνον ἔτσι ἄλλωστε δικαιώνεται ἡ ἀποστολὴ των.

Ὁ Πύργος τῆς Βαβέλ.

«Ἡ ἀκαλαισθησία καὶ ἡ βαρβαρότητα ποὺ βλέπει κανένας στὶς ἐκκλησίες μας, εἶναι ἀπελπιστική. Τούτη ἡ φυλὴ ποὺ σὲ ἄλλα χρόνια ὅ,τι ἔκανε ἦταν καλλιτέχνημα, κατάντησε σ' αὐτὸ τὸ φορικτὸ χάλι! Κ' ὅτερεα, σοῦ λένε πῶς δὲν χρειάζεται ἡ παραδόση. Ἀς καμαρώνουνε ὅσοι μιλάνε στὸ ὄνομα τῆς ἐξέλιξης καὶ τῆς ἀλλαγῆς».

Μαίρνει κανένας μέσα σὲ μιὰ ἐκκλησία, καὶ δὲν ἔξορει ἀπὸ ποῦ νὰ φύγῃ. Ὅλα τὸν διώχουν, τὰ σασιδία οἱ πολνέλαιοι, τὰ καντήλια, τὰ λάβαρα, τὰ ἀνθοδοχεῖα, τὰ παγκάρια, οἱ εἰκόνες, ὁ ἄμβωνας, τὰ πάντα».

Τ' ἀνωτέρω εἶναι ὄχι ἰδικὰ μας, ἀλλὰ τοῦ ζηλωτοῦ τῆς παραδόσεως κ. Φώτῃ Κόντογλου. Καὶ ὅμως τίποτε δὲν γίνεται ἀπὸ τὸ τίποτε. Τὸ κἄθε τι ἔχει τὴν αἰτίαν των. Καὶ ἡ αἰτία τῆς νεοημερολογιτικῆς βαρβαροτεχνίας εὐρίσκεται εἰς τὸ νεωτεριστικὸν πνεῦμα. Ἡ ἐκδικησις τῆς ἀπομακρύνσεως ἐν τῆς ὁρθόδοξου παραδόσεως ἔρχεται σκληρά. Οἱ σημερινοὶ δυτικὸπλῆκτοι μόνον τερατογενήματα ἡμποροῦν νὰ κατισμενάσουν. Τερατογενήματα ποὺ δὲν ἔχουν σταγόνα πνευματικότητος. Μόνον ἡ ὁρθόδοξος παράδοσις τροφοδοτεῖ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν τέχνην μὲ τὸ ὑπερκόσμιον φῶς τῆς ἀνατάσεως. Δι' αὐτὸ καὶ ὅσοι ἐλπίζουν ὅτι θὰ τὴν ἐξοντώσουν ἀπατῶνται. Ἡ ὁρθόδοξος παράδοσις εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις της εἶναι ἀκατάλυτος, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ βυσσοδομοῦν ἐναντίον της ὁμοιάζουν μὲ τοὺς οἰκοδόμους τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ.

Τὰ ὀνόνια τῆς ἀμαρτίας

Ὁ Εἰρηνικός ὠκεανός, εἰς τὸν ὁποῖον διεξάγονται πυρηνικαὶ δοκιμαὶ βομβῶν—τεράτων εἶναι πολὺ μακρὴν, ἀλλὰ τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα δημιουργεῖ ἡ παραφροσύνη τῶν ἐξοπλισμῶν πολὺ πλησίον μας. Ὁ κόσμος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, εἶναι ὁ κόσμος τῶν μεγαλύτερων ἀντινομιῶν τῆς ἱστορίας. Τεχνικὴ καλὰ ἀζουσα πρόοδος ἀπὸ τὸ ἐν, ἀλλὰ καὶ ὀλικὴ ἐνδεια ἀσουλλήπτου ἐκτάσεως ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐγκεφαλὶκὸς θρίαμβος ἀλλὰ καὶ ψυχικὴ ἀποξήρανσις. Πάντα ταῦτα οὐδὲν ἄλλο μαρτυροῦν παρὰ ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ χριστιανικοῦ φωτός ὠθεῖ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν ἐωσφορικὴν ἀποστασίαν μὲ ἐπακόλουθον τὴν κατακόρυφον πτώσιν των.

Αἱ Σέρραι

Ἀγαθὰ εἰδήσεις ἐκ Σερρών φέρουν τὸν ἀμπελὼνα τοῦ Κυρίου πληθυνόμενον, ὡς ἐπληθύνθησαν οἱ πέντε ἄρτοι ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ὁ ζήλος καὶ ἡ ὁμόνοια τῶν ἀδελφῶν, ἡ ἀποστολικὴ δρᾶσις τοῦ πατρὸς Ἀγαθαγγέλου, καὶ ἡ τὰ ἀσθενῇ θεραπεύουσα θεία χάρις κατέστησαν τὰς Σέρρας μέγιστον θερμότητιον τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ κέντρον τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος παρακολουθοῦν μὲ ἰδιαίτεράν χαρὰν τὰ πνευματικὰ ταῦτα ἄλματα εὐχεταί τὴν περαιτέρω κατὰ Χριστὸν εὐδοκίμωσιν.